

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Roman i Klitten

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 448. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann06tom-shoot-idm140199753206272/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

her og blive en gammel Mand? Hvorfor skulde Ungdommen dø? Jamen, der var Johan og Sara derhjemme! Sara var derhjemme, med de milde Øjne. Hun kunde ikke, i dette Øjeblik i det mindste ikke, se med dem paa Johan. Han var paa Havet med nogle Klitboere i den norske Pram. Men naar han kom hjem, saa vilde Sara være der ...!

Den gamle trak Vejret tungt og gravede Hælene ned i Sandet. Var han skinsyg paa Sara, at hun havde hans Søn, den eneste? Var han skinsyg paa sin Søn, at han havde Glæde, at han kunde glæde sig, at han havde Sara? —

Han havde siddet og set paa den norske Pram, som nu kom ind — en lille bitte Skal derude over den yderste Revle. Saa var pludselig denne Skal væk, som et Fnug er væk i den blaa, uendelige Luft.

Han skreg ikke; han gav et Hyl fra sig, som et Dyr, der faar Kniven. Saa isnedes han, som om Døden kom og tog ham, og saa væltede han ned ad Klitbakken, støttede atter paa Benene, løb, sprang frem i Galskab ned paa Stranden, hvor ingen Baad fandtes, thi Ulykken ved Damperens Vrag havde blottet denne Strand for den sidste Baad.

Hele Dagen, hele Natten, hele næste Dag gik der en lille graa, foroverbøjet Mand, og efter ham en ung Kvinde, for at søge efter et Lig paa Stranden.

De søgte sammen i stum, stirrende og spejdende Kærlighed efter den døde.

Og de fandt ham, langt, langt borte, hvor Strømmen havde revet ham med sig og en modsat Strøm havde kastet ham ind. Den samme stumme Kærlighed, uden nogen Klages Lyd, forenede deres Hænder, da de lagde ham paa den simple Hjulbør og skiftevis trak og drog ham den lange Vej tilbage gennem det bløde Sand, hvor Hjulet skar i og peb, peb, peb saa ynkeligt, som en Ryle, under den tunge, døde Vægt.

Dette er Romanen i Klitten; den endte, som saa mange, med et Giftermaal. Folk i Klitten taite rigtignok en Del om, at det dog var underligt, at Sara vilde have den gamle Mand, *oven i Købet* efter at hun havde været Kærest med alle tre Sønner.

Men Folk i Klitten — og mange udenfor — tænker og taler i Reglen, som om der kun var én Slags Kærlighed. Der er alligevel forskellige.